

BENDRUOMENĖS SKELBIMAI

MALDOS POPIETĖ „ATGIMTI IŠ ŠVENTOSIOS DVASIOS

Jau šiandien kviečiame (2025-02-02) 16 val. šv. Antano rūmų salėje (Vilniaus g. 2, Kretinga) į popietę su šloviniu, malda, Dievo Žodžiu, pasidalijimai ir agape.

ŠV. AGOTA

Vasario 5 d. minime kankinę šv. Agotą. Per šv. Mišias 8 ir 18 val. bus laiminama jūsų atsinešta duona.

ŠVČ. SAKRAMENTO ADORACIJA

Kviečiame kiekvieną atrasti laiko per savaitę pabūti su Jėzumi Švč. Sakramente. Adoracija vyksta Kankinių koplyčioje: **Kasdien I-V ir VII - 16:00-17:30 val.**, o **šeštadienį visą dieną** t.y. iškart po 10 val. šv. Mišių iki 17:30 val.

ŠVENTIMAI

Vasario 15 d. 12:30 val. mūsų bažnyčioje vysk. Linas Vodopjanovas OFM suteiks kunigystės šventimus **diakonui br. Edvinui Jurgučiu OFM**. Kviečiame dalyvauti ir paremti malda. **Vasario 16 d. 10:30 val. kun. Edvino primicijų šv. Mišios.**

KVIEČIAME SUAUGUSIUS RŪOŠTIS SAKRAMENTAMS

Katechumenatas yra Katalikų Bažnyčios programa suaugusiems, skirta pasirengimui priimti Krikšto, Sutvirtinimo ir Pirmosios Komunijos sakramentus ir pilnai įsijungti į Bažnyčios gyvenimą. Jei planuojate tuoktis bažnyčioje ir neturite kurio sakramento tai registruokitės. Katechumenatas vyks nuo 2025 m. spalio iki gegužės mėnesio, vieną kartą per savaitę. Kreiptis galite į Vilmą tel. +370 688 29558.

LITURGINIAI SKAITINIAI

3 P - Žyd 11, 32–40 • Ps 31, 20. 21. 22. 23. 24 • † **Mk 5, 1–20**

4 A - Žyd 12, 1–4 • Ps 22, 26b–27. 28. 30. 31–32 • † **Mk 5, 21–43**

5 T - Šv. Agota, mergelė, kankinė. Žyd 12, 4–7. 11–15 • Ps 103, 1–2. 13–14. 17–18a • † **Mk 6, 1–6**

6 K - Šv. Paulius Mikis ir jo draugai, kankiniai. Žyd 12, 18–19. 21–24 • Ps 48, 2–3a. 3b–4. 9. 10–11 • † **Mk 6, 7–13**

7 P - Žyd 13, 1–8 • Ps 27, 1. 3. 5. 8b–9abc • † **Mk 6, 14–29**

8 Š - Žyd 13, 15–17. 20–21 • Ps 23, 1–3a. 3b–4. 5. 6 • † **Mk 6, 30–34**

9 - V EILINIS SEKMADIENIS. Iz 6, 1–2a. 3–8 • Ps 138, 1–2a. 2bc–3. 4–5. 7c–8 • 1 Kor 15, 1–11 • † **Lk 5, 1–11**

Tarnaujantys broliai

Parapijos klebonas Paulius Saulius Bytautas OFM • mob. tel.: 8 682 60227; El. p.: sauliusbytautas@yahoo.com

Vienuolyno gvardijonas Andrius Dobrovolskas OFM • mob. tel.: 8 698 44769

Parapijos vikaras Paulius Vaineikis OFM • mob. tel.: 8 682 67299

Parapijos vikaras Gediminas Numgaudis OFM • mob. tel.: 8 698 35096

Parapijos vikaras Kazimieras Kasparavičius OFM • mob. tel.: 8 668 36996

Kretingos Viešpaties Apreiškimo Švč. Mergelėi Marijai parapija

į. k. 190769729 • sąsk. nr.: LT904010041800022330, Luminor bankas

Vilniaus g. 2, LT-97125 Kretinga • mob. tel.: 8 686 30227 • el. paštas: kretingosparapija@gmail.com

www.kretingospranciskonai.lt

Parapijos raštinės darbo laikas:

antradienį – penktadienį: 9:00 – 13:00 ir 15:00 – 18:00 val. • šeštadienį – sekmadienį: 9:00 – 14:00 val.

Mažesniųjų Brolių Ordino Lietuvos Šv. Kazimiero Provincijos Kretingos Apreiškimo vienuolynas

į. k. 191153971 • sąsk. nr. LT 044010041800032317, Luminor bankas

Laikraštėlių galite skaityti apsilankę parapijos internetinėje svetainėje

Laikraštėlių parengė Vilma Tamašauskienė

KELYJE

GRABNYČIŲ SEKMADIENIS
2025-02-02 NR.1317

Skaitinys iš Malachijo knygos (Mal 3, 1–4)

Viešpats Dievas sako:

„Štai siunčiu savo pasiuntinį, ir jis praskins man kelią. Ir greitai ateis į savo šventyklą valdovas, kurio jums reikia, sandoros pasiuntinys, kurio jūs trokštate“.

„Štai jis ateina!“, – sako galybių Viešpats. Kas gi išters, kai jis pasirodys? Juk jis tarsi lydytojo ugnis, tarsi skalbėjų šarmas. Jis sėsis lydyti ir valyti sidabro: jisai apvalys Levio sūnus, išgrynins juos tartum auksą ir sidabrą. Tuomet jie tinkamai aukos Viešpačiui atnašas. Tuomet maloni bus Viešpačiui Judo ir Jeruzalės auka, kaip senovės dienomis, kaip seniai praėjusiais metais.

Atliepiamoji psalmė (Ps 23, 7–10)

P. Visatos galingasis Viešpats yra garbingas Valdovas.

Atsikelkite, vartai platieji, atsidarykit, senovinės durys: garbės Valdovas tegu čia įžengia. – **P.** „Kas tas garbingas Valdovas?“ – „Tai narsusis, galingasis Dievas! Tai Viešpats, kautynių galiūnas!“ – **P.** Atsikelkite, vartai platieji, atsidarykit, senovinės durys: garbės Valdovas tegu čia įžengia. – **P.** „Kas tas galingas Valdovas?“ – „Tai visatos galingasis Viešpats – tai jis garbingas Valdovas!“ – **P.**

Skaitinys iš laiško Žydams (Žyd 2, 14–18)

Kadangi vaikų kraujas ir kūnas bendri, tai ir Jėzus juos prisiėmė, kad mirtimi su-naikintų tą, kuris turėjo mirties valdžią, tai yra velnią, ir išvaduotų tuos, kurie, bijodami mirties, visam gyvenimui buvo patekę į vergiją. Juk iš tiesų jam rūpėjo ne angelai, bet rūpėjo Abraomo palikuonys.

Todėl jis turėjo visu kuo tapti panašus į brolius, kad būtų gailėstingas ir ištikimas Dievui vyriausiasis kunigas ir galėtų permaldauti už žmonių nuodėmes. Pats iškentęs bandymus, jis gali padėti tiems, kurie yra bandomi.

Posmelis prieš evangeliją (Lk 2, 32)

P. Aleliuja. – Regim šviesą pagonims apšviesti

ir tavosios Izraelio tautos garbę. – P. Aleliuja.

Iš evangelijos pagal Luką (Lk 2, 22–40)

Pasibaigus Mozės Įstatymo numatytooms apšalyimo dienoms, Juozapas ir Marija nunešė kūdikį į Jeruzalę paaukoti Viešpačiui, – kaip parašyta Viešpaties Įstatyme: „Kiekvienas pirmgimis berniukas bus pašvęstas Viešpačiui“, – ir duoti auką, kaip pasakyta Viešpaties Įstatyme: „Porą purpelių arba du balandžiukas“.

Jeruzalėje gyveno žmogus, vardu Simeonas. Jis buvo teišus ir dievobaimingas vyras, laukiantis Izraelio paguodos, ir Šventoji Dvasia buvo su juo. Jam buvo Šventosios Dvasios apreikšta, kad jis nemirsių, kol pamatysių Viešpaties Mesiją.

Šventosios Dvasios paragintas, jis atėjo dabar į šventyklą. Įnešant gimdytojams kūdikį Jėzų, kad pasielgtų, kaip Įstatymas reikalauja, Simeonas jį paėmė į rankas, šlovino Dievą ir sakė: „Dabar gali, Valdove, kaip buvai žadėjęs, leisti savo tarnui ramiai iškeliauti, nes mano akys išvydo tavo išgelbėjimą, kurį tu parengi visų tautų akivaizdoje: šviesą pagonims apšviesti ir tavosios Izraelio tautos garbę“.

[Kūdikio tėvas ir motina stebėjosi tuo, kas buvo apie jį kalbama.

O Simeonas palaimino juos ir tarė motinai Marijai: „Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui. Jis bus prieštaravimo ženklas, – ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, – kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys“.

Ten buvo ir pranašė Ona, Fanuelio duktė iš Asero giminės. Ji buvo visiškai susenusi. Po mergystės ji išgyveno septynerius metus su vyru, o paskui našlaudama sulaukė aštuoniasdešimt ketverių metų. Ji nesitraukdavo iš šventyklos, tarnaudama Dievui per dienas ir naktis pasninkais bei maldomis. Ir ji, tuo pat metu priėjusi, šlovino Dievą ir kalbėjo apie kūdikį visiems, kurie laukė Jeruzalės išvadavimo.

Atlikę visa, ko reikalavo Viešpaties Įstatymas, jie sugrįžo į Galilėją, į savo miestą Nazaretą.

Grabnyčių švente

Ji pasibaigia 40 dienų nuotaikos laikotarpis, bus nuimtos prakartėlės, Kalėdų simboliai, nutilis Kalėdų giesmės. Vakarų krikščionys šią šventę kadaise vadino *Purificatio* – M. Marijos Apsivalymo švente, dabar reformuotos Katalikų liturgijos kalendoriuje vadinama Viešpaties paaukojimu šventykloje. Rytų krikščionys šią šventę vadina *Hypapanté* – Susitikimo švente, prisimenant Jėzaus, Marijos ir Juozapo susitikimą Jeruzalės šventykloje su kunigu Simeonu ir pranaše Ona.

Grabnyčių ir Paaukojimo pavadinimų prasmės labai skirtingos, manytum, jog kalbama apie „grabą“ (karstą, kapą), t. y. mirtį... Žinoma, šią dieną pašventinta ir deganti grabnyčių žvakė yra įdedama į mirštančiojo kataliko rankas, prisimenant senelio Simeono džiaugsmingą malda sulaukus Mesijo, ir kiekvienas maldingai mirštantis tikintysis gali drauge su juo tarti: „Dabar leisk man, savo tarnui, Viešpatie, išeiti, nes mano akys išvydo tavo šviesą.“ Visgi žodis „grabnyčios“ yra kilęs iš lenkų kalbos „Matka Boza Gromniczna“ („Perkūninė“ Dievo Motina), kadangi grabnyčių žvakė deginta perkūnijus metu, prašant apsaugos nuo žaibų ir jų sukeliamų gaisrų. Galbūt iš čia yra kilęs lėkštą religingumą nusakantis posakis, kad kol perkūnas netrenkia, lietuvis nesizęgnoja...

Paaukojimo šventė yra giliai įsišaknijusi Šventajame Rašte, ypač Mozės teisyne. Ji primena išrinktosios tautos išėjimą iš Egipto vergovės, kai Izraelio pirmagimiai buvo išgelbėti pažymėjus durų staktas avinėlio krauju, o Egipto pirmagimių gyvybes pasiėmė mirties angelas. Tai buvo dešimtas ženklas ir nelaimė velnią simbolizuojančiam faraonui ir Egiptui, kad leistų Dievo išrinktai tautai laisvai iškeliauti. Nuo to karto kiekvienas hebrajų pirmagimis berniukas priklausė Dievui, jį reikėjo paaukoti šventykloje. Taip buvo skelbiamas ir Mesijo atėjimas. Neatsitiktinai žydų pirmagimiai jau-tėsi esą išskirtiniai, nes kiekvienas iš jų galėjo būti Dievo išrinktas ypatingam pašaukimui. Čia galima įžvelgti ir pedagoginę prasmę, kai vaiko, ypač berniuko, orumas ir savivertė yra ne menkinama, bet skatinama: tu esi Dievo norėtas ir mylimas, pašauktas ne blogiui vergauti, bet siekti gėrio.

Šioje šventėje atsiskleidžia gili gyvenimo ir auklėjimo prasmė: tėvai priima kūdikį kaip Dievo dovaną, pripažįsta Dievo teises į vaiką, Jam jį aukoja ir paveda, veda Jo įsakymų keliu. Tai, sakytum, pirmoji vaiko „teišių deklaracija“ ir prigimtinio orumo priežasties įvardijimas Mozės teisyne: vaikas yra Dievo paveikslas ir panašumas, žmogiška būtybė, su kuria negalima elgtis kaip su gyvuliu, daiktu ar vergu.

Tai ir religinės pedagogikos esminė tiesa: Dievas pašaukia tėvus drauge visapusiškai kurti kitą žmogų „pagal savo paveikslą ir panašumą“. Tokiu supratimu vadovaudamiesi krikščionys smerkia kiekvieną nenatūralų, instrumentinį, mechaninį, savininkišką požiūrį į vaiką, jo pradėjimą ir ugdymą. Vis dažniau dėl verslo ir karjeros pavėlavusios turimdyti ar kontracepcijos ir abortų susargdintos moterys, homoseksualų poros užsimano turėti vaiką tarsi žaisliuką, kaip kompensaciją, protesto, liguistumo ar puikybės išraišką. Vaikšto po vaisingumo klinikas kaip po parduotuvę ir renkasi norimo vaiko akių spalvą, lytį ir kitas savybes. Kolbose ir mėgintuvėliuose, išnuomotose įsčiose susireikšminusių medikų konstruojami vaikai yra pasityčiojimas iš žmogaus prigimties, orumo ir vertės. Kitaip to nepavadinsi: tikras Egipto vergovės pasireiškimas, kai silpnesnis žmogus tėra stipresniojo užgaidų objektas, priverčiamas atsirasti ar ir kaip netinkamas yra nužudomas.

Kadangi pirmagimis Jėzus priklausė Dievui, tėvai jį atidavė į kunigo Simeono rankas: Dievas davė, Dievas pasiėmė – tebūna pašlovinintas jo vardas. Tačiau tuo paaukojimo apeigos nesibaigia, nes kūdikis, kaip nurodė Mozės teisyne, buvo išperkamas. Tėvas duodavo kunigui penkis sidabro šekelius, t. y. penkių dienų uždarbį. Kaip teigė Bažnyčios tėvai, šis gestas – tai pranašiškas simbolis, nurodantis, kuo buvo žmogus iki išvadavimo – velnio ir jo tarnų vergas, pigus dėl nuodėmės ir atsiskyrimo nuo savo Kūrėjo. Dievas už jį užmoka ne tiek brangią, kiek be galo orią kainą, tinkamą asmeniui – savo meilę, save patį, savo Sūnaus Jėzaus Kristaus kančią ir mirtį, kurias simboliškai nusako penkios Jėzaus žaizdos. Dieve per Kristaus sakramentus žmogus atgauna savo begalinę vertę. Tokiu būdu kūdikis tampa Dangiškojo ir žemiškojo tėvo sūnumi. Išpirkimo apeiga yra programa ir užduotis tėvui darbuotis ir aukotis, kovoti už savo vaikų gyvenimą ir jų sielas, už tėvo ir sūnaus ryšį, kuris yra pamatinis krikščioniškoje religijoje ir visuomenėje. Kraupu pagalvojus, kiek daug yra tėvų, kurie nemoka jokios kainos už savo vaikus, net apgailėtinų alimentų, taip plėsdami vergų, našlaičių ir benamių psichologiją.

Paaukojimo šventė mums primena būtinybę savo vaikus pavesti, paskirti Dievui ir jo reikalams. Ne kartą girdėjau kunigų ar vienuolių motinas pasakojant, kad savo sūnus ar dukras dar kūdikystėje maldoje paaukoko tarnauti Dievui. Taip peržengiamas savininkiškas požiūris į vaikus, jog jie yra tik mano ir man, kad jie turi gyventi tik dėl savęs ir savo šeimos. Pasigendame tėvų atvirumo ir nusiteikimo ugdyti vaikus bendruomeniniam pašaukimui, ne tik kunigystei, bet ir tautai, visuomenei, valstybei ir žmonijai.

Atrodytų, kiek nedaug reikia, paprasčiausiai savo atžalas vestis drauge į šventes, minėjimus, mokyti praktiškai, išugdyti įprotį, paprotį ir tradiciją, požiūrį ir poreikį būti Dievo ir tautos žmogumi. Atnešdami kūdikį į šventyklą, vėliau paūgėjusį veddami drauge į religines šventes, Marija ir Juozapas parodė Jėzui platesnį gyvenimo kontekstą. Jis buvo tėvų per kunigo rankas paaukotas ir vėliau pats pasiaukoko Dievui už žmones.

Paaukojimo paslaptį kaskart prisimename ir sudabartiname šv. Mišiose: aukojame Dievui, kas jam priklauso – savo pagarbą, dėkingumą, pasitikėjimą, savo darbo vaisius – duoną ir vyną, piniginę auką katalikiškos dvasios ir civilizacijos kūrimui, ir atgauname kur kas daugiau – Amžinąją Auką ir Gyvybės Duoną, kurios dėka vadinamės ir esame Dievo vaikai. Būtent per Mišias esame mokomi pagrindinių katalikiškojo gyvenimo tiesių ir gauname malonę tai įgyvendinti.

Daug kur Lietuvoje buvo paplitęs paprotys, kad kaip Mergelė Marija paaukoko du purpelius Jeruzalės šventykloje, taip motinos ar krikšto mamos už kiekvieną savo vaiką ar krikšto vaiką Grabnyčių dieną bažnyčioje paaukoko po dvi pašventintas žvakes, kad degtų prie altoriaus. Tai palinkėjimas ir malda, kad Dievo malonė juos lydėtų, Kristaus šviesa ir jo Aukos pažinimas išliktų jų širdyse, kad jie būtų šviesa aukodamiesi už Dievą, artimą ir Tėvynę. Tuomet senelių, tėvų akys gali ramiai užsimerkti, nes palieka šiame pasaulyje didesnę viltį. / <https://www.bernardinai.lt/2013-02-01-kun-o-p-volskis-grabnyciu-sviesa/>